

MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

Erta
PRESS

NEPOBOZKANÁ

NEPOBOZKANÁ

ISBN 978-80-8176-000-6

MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

NEPOBOZKANÁ

Bratislava november 2014

Nepobozkaná

Čestne vyhlasujem a bez hanby priznávam, že ja Dominika Botková nemám na chalanov šťastie. A pritom by som tak veľmi chcela mať frajera. Mal by hnedé oči a super postavu. Alebo aj nie. Hlavne, aby som sa do neho rachla až po uši a on by mi city opätoval. Žalúdok by mi robil bláznivé kotrmelce, vždy keď by som ho zbadala, potili by sa mi dlane a srdce by mi išlo preraziť rebrá od toľkého vzrušenia. Proste by som bola do neho nenapraviteľne zaľúbená a on by netúžil po inom, len ma bozkávať. No nik taký nie je. Nik, kto by stál o nudnú, nezaujímavú Domču, ktorá dokonale splýva so sivým priemerom. Aj preto som si istá, že mi je súdené nikdy neprežiť krásnu a úplne bláznivú tínedžerskú lásku, o akej snívam už roky.

Lena, moja najlepšia kamoška, vraví, aby som vyčkala času, a keď pri tej jej rade iba prevrátim oči a nešťastne utrúsím, že už čakať nechcem, veď mám šesťnásť, celých šesťnásť, prepána, tak len skonštatuje, že som ťapa, lebo na lásku, tú pravú, treba čakať a mala by som to konečne pochopiť. Jej sa to hovorí, ona má Kamila a Kamil je z nej celý hotový. Zniesol by jej aj modré z neba, ak by ho o to požiadala, takže je jasné, že nič nevie o tom, aké zúfalé je byť sama a čakať na deň, keď aj mňa konečne niekto zovrie v náručí a obsype ma bozkami. Často si

predstavujem, ako ku mne môj vysnívaný pristúpi, venuje mi hlboký pohľad, šepne mi, že zo mňa totálne šalie, a potom sa perami dotkne tých mojich.

„Domči, chutiš ako jahodová žuvačka,“ zavzdychá pomedzi bozky. „Milujem jahodové žuvačky.“

A ja sa v tej chvíli v duchu zaprisahám, že po inom lesku na pery už nikdy nesiahnem.

Ach! Len keby tá láska už konečne prišla!

Som si istá, že prvý bozk musí byť krásny. A aj tie ostatné. Všetky musia stáť za to.

Určite je to tak, inak by sa tretina mojich spolužiačok nemúľala cez prestávky s chalanmi z vedľajších tried ako o život.

Žiaľ, zatiaľ čo ja snívam o najromantickejšej chvíli osudom sklamanej dospievajúcej a nikým nechcenej druháčky, moje ústa zostávajú aj naďalej nepobozkané. V takom veku! V druhom ročníku na strednej sa nemôžem pochváliť ani len bozkom, pričom ostatné baby rozoberajú svoje postelne skúsenosti s chalanmi od vyzliekania až po samotné... ehm, volajú to všelijako. Blaho, nebo, výbuch... a ja jediné, čo o tom pocite viem, sú informácie z biológie.

Asi by som sa mala hanbiť. Ale mne je to skôr iba ľúto a čím ďalej, tým viac som presvedčená, že zomriem ako panna, ktorá nikdy nezakúsila ani len teplo a sladkosť chalanských úst.

Keď tak o tom uvažujem, vlastne som nemala ešte ani poriadne rande. Raz ma zavolať Mišo z vedľajšej triedy do kina, ale myslím, že sa hanbil ešte viac ako ja. Vlastne sa to ako ran-

Nepobozkaná

de ani veľmi nepočíta. Celý čas do seba pchal pukance, aby nemusel nič hovoriť, občas na mňa nenápadne pozrel a nervózne si podupkával nohou až do skončenia záverečných titulkov. Mala som nutkanie položiť mu na stehno ruku a zastaviť ho, no obávala som sa, že by si to mohol zle vysvetliť.

A tak sme sedeli v sále, dokiaľ sa priestor okolo nás úplne nevyprázdnil, on aj naďalej trepal tou svojou nohou, ako keby dostal tú traslavú chorobu na p, a ja som dúfala, že sa konečne rozhybe a urobí niečo, čím ma prekvapí. A nakoniec aj urobil.

Vstal a rýchlo sa pratal preč. Ani sa len nespýtal, či si to nezopakujeme. Aspoň zo slušnosti mohol, cítila by som sa menej zle. Najprv sa trochu hlúpo usmial, povedal, že sa musí ponáhľať za kamošmi, nahol sa, na líce mi vlepil uslintaný bozk, utrel si ústa, ako keby som mala lepru či čo, a rýchlym krokom zmizol preč. Bolo to trápne. A ako! Zostala som tam sedieť celkom sama a pripadala si ako najnechcenejšia a najodpudivejšia baba pod slnkom. Ešte aj dievčina z kina, čo čakala pri dverách, kým vypadnem a ona bude môcť za mnou zavrieť sálu, mi venovala pohľad plný pochopenia. Zahanbene som vykrivila kútiky úst do úškrnu a pokúšala sa tváriť, že je všetko v poriadku, že je všetko presne také, aké má byť, a ja som práve nezažila toľké poníženie.

Najhlúpejšie na tom celom však bolo moje stretnutie s Mišom na druhý deň v škole. Keď ma zbadal na chodbe, sklopil oči, nahrbil sa a zdalo sa, že by sa dal radšej zožrať krokodíлом, než sa so mnou stretnúť.

Presne vtedy sa rozplynula moja posledná nádej a ja som si povedala, že by som sa mala zmieriť s údelom *nehcenej*. Odvtedy som sa začala viac venovať škole, svoju myseľ čo najintenzívnejšie zamestnávam učením a prípravou na jednotlivé predmety a tie besné návaly hormónov, čo mi lomcujú telom, sa snažím ignorovať.

Len občas ma prepadne úzkosť. Ako aj teraz, keď pozerám na Lenu a Kamila, ako sa k sebe majú. Ako sa cukrujú, ako si ju on pritíska a pozerá na ňu očami plnými nehy. Potajme ich pozorujem od opačného konca stola a umáram sa vo vlastnej trpkosti.

Aj napriek všetkému odhodlaniu nemyslieť na opačné pohlavie si opäť raz uvedomujem, ako veľmi chcem mať frajera aj ja.

Našťastie po chvíli prichádza Nika, moja spolužiačka, moja záchrankyňa v krízovej situácii číslo jeden. Nechávame Lenu a Kamila osamote a spolu sa strácame na parkete v dave tancujúcich tiel.

Je sobota večer a my ho ako obvykle trávime v Diere, v disko klube na okraji mesta. Už si ani neviem predstaviť, že by som práve teraz nebola tu, tieto sobotné tancovačky už totiž neodmysliteľne patria k stereotypu môjho života. Cez týždeň škola, v sobotu večer Diera a nedeľa zabitá leňošením a pomáhaním mame v kuchyni. To je môj život. Čistá nuda. Čistá depka bez trochy vzrušenia.

× × ×

Nepobozkaná

Domov sa vraciam až nadržanom. S Nikou sa rozlúčime pri jej bytovke a ja niekoľko ďalších ulíc kráčam sama. Neprekáža mi chodiť nočným mestom bez spoločnosti, už som si na to zvykla, dokonca občas celkom poľavujem v ostražitosti aj v úsekoch, kde by bola potrebná. Keby mama vedela, že sa takto ľahkovážne túlam nocou, bol by s mojimi diskami koniec.

V hlave si prehrávam útržky z klubu, zatáčam ku garážam, okolo ktorých musím prejsť, ak sa chcem dostať domov a zbytočne si nenadchádzať, a takmer vôbec si nevšímam, čo sa deje okolo. Len periférne zahliadnem preletieť po chodníku niekoľko tieňov, obďaleč čosi zaškrípe, napravo odo mňa prebehne strakatá mačka, no ničomu z toho nevenujem pozornosť. Teším sa, že sa konečne doma zvalím do postele a ulavím unaveným nohám.

Pomalým krokom prechádzam okolo jednotlivých garáží, už mi zostáva zvládnuť len jednu uličku, keď sa oproti mne vyrúti banda chalanov. Sú štyria, možno piati, ani ich nestíham porátať. Vnútro mi nečakane zovrie nepríjemný pocit a ja predsa len zrýchlim v nádeji, že okolo mňa prejdú bez povšimnutia. Klopím oči a chcem sa im vyhnúť, no zatarasia mi cestu.

„Kamže, kam, takto sama v noci...“ ozve sa jeden z nich. „Doma ťa neučili, že si máš dávať pozor a vyhýbať sa tmavým miestam, inak sa z teba môže stať ľahká korisť?“

Zdvihnem k nemu zrak, no do tváre mu nevidím. Kapučňa, ktorú má natiahnutú cez hlavu a siaha mu hlboko do čela, mu na oči a veľkú časť nosa hádže široký tieň.

„Daj si pohov,“ prsknem, pričom v mojom hlase poznať strach.

Chalan sa hurónsky zarehoce a ja v domnienke, že sa mi podarí okolo neho prešmyknúť, vykročím dopredu.

Schmatne ma za ruku.

„Nikam som ťa nepustil,“ nakloní sa a zasyčí mi do ucha. Telom mi prebehne triaška. Zmocňuje sa ma drsný, nefalšovaný strach. Ach. Bože! Bolo mi toto treba?

Dúfam, že ide o nepodarený žart, o hlúpu zábavku chalana, čo nevedia, čo so sebou, a ostražito vzhliadnem k ostatným z bandy. Dvaja chalani postávajú útočníkovi tesne za chrbtom a škeria sa, ďalší sa hrá s mobilom a posledný... posledný, čo sa vzadu opiera o bránu jednej z garáží, pôsobí, že by rád zmizol a mal celú túto záležitosť za sebou. Obzerá sa, netrpezlivo kmitá očami po okolí, a keď na neho upriem prosebný pohľad, rýchlo odvráti zrak a šiltovku, ktorú už mal aj tak dosť naraženú na hlavu, si stiahne ešte viac dopredu.

„Ponáhľam sa,“ vydrie sa mi z hrdla.

„Pozrimeže, ona sa ponáhľa,“ opäť sa zarehne a na okamih sa otočí k ostatným. „A čo takto nájsť si chvíľu čas a dať mi to, čo chcem?“

„Neviem, čo chceš, a rozhodne ti nemienim nič dávať,“ poviem, no pôsobím viac vystrašene ako odvážne. „Pusti ma!“

Pritiahne si ma k sebe a hrubo mi zovrie obe ruky. Hlavou mi prebehne množstvo nápadov, ako sa brániť, od kopnutia do slabín cez krik až po uhryznutie, no nezmôžem sa na nič. Zabúdam dokonca aj dýchať, tak veľmi som vystrašená.

Nepobozkaná

„Zavri si hubu,“ zavrčí a voľnou rukou ma začne šacovať. V prvej chvíli sa zlaknem, že ma chce obchytávať, a keď mi šmátra po zadku, úplne strpnem. Až keď vo vrecku bundy nájde moju peňaženku a vytiahne ju, pochopím, kolká bije a o čo mu v skutočnosti ide. V duchu si vydýchnem a vôbec neprotestujem, keď ma okráda. Zlakla som sa, že by ma chcel obrať o niečo cennejšie ako len o nejakých sedem či osem eur, ktoré mi zostali z vreckového.

Peňaženku hodí chalanovi za sebou, a keď to najmenej čakám, prirazí si ma k telu a vtisne mi bozk. Jazykom sa mi nasilu vtlačí do úst a nechutne mi ním preskúma ich vnútro. Chutí odporne. Celá sa trasiem a zo všetkých síl sa snažím odtiahnuť. Márne. Prestane až vo chvíli, keď na neho jeden z chalanov skríkne, aby prestal, veď *toto* predsa v pláne nebolo. Myslím, že je to práve ten, čo sa opiera o bránu.

Konečne sa mi podarí vyklíznuť zo zovretia a bez váhania sa rozbehnem. Počujem za sebou hurónsky smiech a nejaké kecy, že sa mi chcel iba odvdáčiť.

Neotáčam sa, nereagujem na jeho slová. Padám čo najrýchlejšie preč. V spánkoch mi búši, myseľ mám ako v ohni a v ústach cítim hnusnú pachuť chalanových slín. Asi budem dáviť.

Nikdy by som si nebola myslela, že môj prvý bozk bude vyzerať takto. Násilne vynútený, nechutný a obalený strachom.

Fuj!

× × ×

Rozhodnem sa prihlásiť na kurz sebaobrany. Celý nasledujúci deň premýšľam o ceste z diskotéky a nedokážem zo seba striasť zlý pocit. Odhodlávam sa povedať o prepade mame, no nakoniec si to s priznaním rozmyslím. K ničomu by nevedelo, ak ju na smrť vydesím, a ona by z toho na smrť vydesená určite bola. Ako ju poznám, zakázala by mi chodiť večer von a pravdepodobne by ma zamkla v izbe na päť zámkov. Alebo aj na desať. Bol by amen so všetkým, čo robím mimo školy. Ešte aj do nej by ma začala voziť autom. Stálo ma dosť námahy, presvedčania a prosieb, kým som ju prehovorila, aby mi dovolila aspoň v sobotu chodiť s kamoškami von a byť tam dlhšie ako do desiatej večer. Všetky moje rovesníčky predsa už dlho chodia po koncertoch a rôznych diskotékach, len ja som až donedávna musela „raziť“ najneskôr o desiatej. A teraz si to mám pokaziť?

Taká sprostá nie som.

Kurz je lepšia voľba. Mame poviem, že som peňaženku s dokladmi stratila, a hneď zajtra sa pôjdem zapísať na karate alebo na niečo, čo mi v budúcnosti pomôže zachrániť si zadok. Vedieť sa brániť predsa nemôže byť nikdy na škodu, zvlášť v mojom veku. A najmä, keď som baba. A celkovo. Určite bude fajn, ak budem vedieť správne zareagovať a použiť techniku obrany.

Asi som riadna ťapa, že som sa na ten kurz neprihlásila už skôr a myslela si o svojej nedotknuteľnosti bohviečo.

Mrzia ma ukradnuté doklady, nechce sa mi vybavovať si nové, aj keď... aj keď na občianskom som mala fotku, z ktorej išiel strach, vyzerala som na nej, ako keby som práve zhltna

Nepobozkaná

ježka, takže jeho výmena je vlastne fajn. A najviac, úplne najviac ma trápi tá nepodarená pusa. Predstavovala som si ju inak a faktom je, že ma ten chalan okradol o niečo dôležité. Veľmi, veľmi dôležité a podstatné.

Neváham a ešte v ten deň si na internete nájdem miesto a čas konania kurzu. Je to neďaleko môjho bydliska, dvakrát do týždňa, čo je fajn. Aspoň trochu rozbijem stereotyp, pomyslím si. Aj tak sú moje dni sivé a nudné a nezaškodí, ak do nich vnesiem niečo nové, čo bude navyše aj na úžitok.

V pondelok ráno pred hotovú vec postavím aj Lenu.

„Dnes so mnou začínaš chodiť na sebaobranu,“ poviem namiesto pozdravu, keď sa stretneme pred školou.

„Hrabe ti? Pozerala si Karate Kid a pochytila ťa túžba podobáť sa na hlavného hrdinu?“ zasmeje sa.

„V sobotu na ceste z disky ma takmer znásilnili, okradli a zabili,“ preháňam, ale potrebujem, aby sa moje slová neminuli účinku.

Lena na mňa vyvalí oči a doslova ma prešpikuje zhrozeným pohľadom.

„No dobre, dobre, iba ma okradli,“ mávnem rukou, „ale mám bobky. Povedala som si, že by sme sa mali vedieť brániť. Tak som sa trochu poobzerala po kurzoch a poobede sa pôjdeme prihlásiť.“

„Okradli? Kedy? Kde? Ako?“ vychrlí na mňa. „A prečo by som mala ísť aj ja?“

„Lebo mi záleží na tvojej bezpečnosti. A preto, lebo tam nechcem ísť sama. Cítila by som sa hlúpo.“

„Bože, Domča,“ prevráti oči.

„Prosím,“ zatiahnem a vrhnem na ňu zúfalý pohľad. Robiť psie oči bola vždy moja špecialita.

„Fajn,“ súhlasne povzdychne. „A čo presne sa teda stalo po tej diske? Hovor! Myslíš vážne, že ťa niekto okradol, alebo to na mňa iba hráš, aby si ma nahovorila robiť ti poobede spoločnosť?“

„Smrteľne vážne. Nejakí hajzlíci ma kúsok od domu prepadli, vzali mi peňaženku s dokladmi a... a jeden z nich, taký odporný slizký had, musela by si ho vidieť, aký bol hnusný, ma pobožkal.“

„Ale hovno!“

„Vážne, Lena. Strčil mi jazyk do úst a krútil mi tam ním, až sa mi chcelo vracať.“

„Fuj!“

„Veru fuj!“

„Chúďa moje,“ súcitne mi okolo pliec ovinie ruku. „A tak som ti želala, aby tvoja prvá pusa bola nezabudnuteľná.“

„Veď aj bola. Tomu ver! Na ten jeho odporný hadí jazyk nikdy nezabudnem. Chutil príšerne. A vlnil sa mi v ústach až tak, že som nemohla ani dýchať. Och, radšej by som na to zabudla. Ale to sa mi nepodarí. Prvý bozk je prvý bozk, na tom nič nezmeníš ani ty, ani ja, ani nik. Doparoma!“

„To je pravda. Ale neboj sa, určite raz nájdeš chalana, ktorý ti to vynahradí, ktorý ťa pobožká tak, že zabudneš aj, čia si, a dokonale prekryje túto zlú skúsenosť.“

„Bodaj by, Lena. Bodaj by!“

Nepobozkaná

× × ×

Cez veľkú prestávku na dievčenských záchodoch na druhom poschodí hlavnej budovy nášho gymnáza Lena zvolá poradu ako mnohokrát predtým, keď ju niečo vyviedlo z miery. Väčšinou počúvame o jej vzťahu s Kamilom, kam sa posunuli v intímnej sfére, ako ich polonahých nachytala v jej izbe mama, ako bola prvý raz u gynekológa a čo za lieky jej dal. Lena má takmer vždy potrebu riešiť svoje súkromné záležitosti s ostatnými. Je až prehnane otvorená a bojím sa, aby sa jej to niekedy nevypomstilo. Bolelo by ma to aj za ňu. Akékoľvek rady v tejto oblasti však u nej nemajú zmysel.

Na záchody sa nahrnieme spolu s Nikou, Vierou a s Macou. Natlačíme sa do jednej kabínky, otvoríme malé okienko, ktoré do nej vpustí čerstvý vzduch, a zapálime si cigaretu, ktorá medzi nami koluje. Každá si dáme po jednom šluku, ja sa rozkašlem, lebo dym z cigariet mi vždy prekážal aj napriek tomu, že si občas zapálím, a Lena spustí svoj monológ. Tvári sa vážne a dôležite, očami kmitá po každej z nás. Cíti potrebu všetkým zvestovať, čo sa mi stalo. Preháňa, ako inak. Presne ako ja ráno. Opisuje, ako sa na mňa vrhla banda grázlov a takmer ma zabili. V duchu prevraciam oči a modlím sa, aby čím skôr zazvonilo. Mohla si to celé nechať radšej pre seba. Jediné, čo vynechá, je ten prekliaty bozk. Ten zostáva naším tajomstvom. Nechcem, aby to babám povedala, aj keď sme všetky dobré kamošky, a ona to našťastie vycíti. Alebo vyčíta z výrazu mojej

tváre. Ktovie. Tak či onak, keby to babám vyklopila, pripadala by som si trápne.

„No dofrasa, Domča. Bola si aj na polícii?“ zašepká Nika.

„Čo si? Keby som s tým vyrukovala, mala by som doživotné domáce väzenie. Naši sa to nesmú dozvedieť. V podstate sa nič vážne nestalo.“

„Nemala som ťa nechať ísť samu domov,“ zatvári sa previnilo.

„No jasné, Nika. Keby neprepadli mňa, tak mohli teba na spiatočnej ceste. Mysli!“

„Veru,“ povie Lena. „Musíme sa naučiť brániť. Odteraz bude povinnou výbavou každej kabelky slzný plyn. Paralyzér, či ako sa to volá.“

„Slzák nestojí za nič,“ zamontuje sa do debaty Maca.

„Keby nestál za nič, nepredávali by ho. Keď ide do tuhého, vždy je lepšie mať pri sebe aspoň niečo,“ rozhorčene oponuje Lena. „Ale odteraz budeme chodiť na akcie spolu, baby. Žiadne osamote.“

„Zbytočne preháňaš. Už hovoríš ako môj foter,“ Viera do-fajčí cigaretu a hodí ju do záchodovej misy. „Domča to prežila, je celá a živá, tak načo robiť paniku?“

Našťastie zazvoní a my musíme utekať na hodinu, takže sa baby nestihnú pohádať. Aj tak sa v kabínke nedalo skoro vôbec dýchať, dym a ťažká Vierina voňavka ma dusili. Keby vzduch oťažiel ešte aj napätím medzi tými dvomi, asi by som tam odpadla.

Viera a Lena sa často hádajú. Vlastne ani neviem, prečo sa spolu ešte vôbec kamošia. Asi nechcú trhať partiu alebo čo.

Nepobozkaná

Keď kráčame po chodbe smerom do triedy, poviem Lene, že si to celé mala radšej nechať pre seba, no ona na mňa vyletí, aby som nebola sebecká. Vraj prevencia je dôležitá. V tom s ňou musím súhlasiť. Viac teda neprotestujem a nevyčítam.

V momente, ako spoločne vpochodujeme do triedy, som jej odpustila. Aj tak by som sa na ňu nevedela hnevať dlho. Patrí k mojim životným istotám. Kamarátíme sa spolu už od škôlky. Aj naše mamy sa z času na čas stretávajú, aby si vymenili zopár priateľských viet nad šálkou kávy alebo pohárom vína. S Lenou sme k sebe prirástli ako sestry, život bez nej by som si už ani nevedela predstaviť. Všetko spolu prežívame, podporujeme sa, občas sa pohašteríme, ale to ku kamarátstvu patrí, a spolu sme si vybrali aj strednú školu. Ani jedna nemala jasno v tom, akému povolaniu sa chceme v budúcnosti venovať, zaujímali nás celkom iné veci ako budúcnosť, od hudby až po chalanov, a keďže boli naše priemery známkov viac ako dobré, voľba padla na gymnázium. Niekedy mám pocit, že nám tú myšlienku nenápadne a nenásilne podsunuli naše mamy, dohodli sa pri jednom zo svojich rozhovorov, aká škola by bola pre nás najlepšia, a postupne náš výber ovplyvňovali práve tým smerom.

Ale mne to bolo jedno. Vlastne ani neviem, čím by som chcela v dospelosti byť. Láka ma zahraničie a bavia ma cudzie jazyky. Túžim po cestovaní a dobrodružstve, tak si asi jedného dňa namiesto štúdia na vysokej škole obujem túlavé topánky a odídem niekam za hranice. Alebo aj nie. V podstate sa ešte hľadám. Možno by som mala mať vznešené ciele typu – chcem zachraňovať ľudské životy, a preto sa stanem lekárkou, alebo

pôjdem na právo a budem brániť bezbranných, ale ja nie. Čo sa zabijem?

× × ×

Poobede čakám Lenu pred vchodom do športovej haly, v ktorej sa má konať kurz. Mešká. Ona často mešká. Vlastne, keď je s Kamilom, mešká takmer vždy. V jeho náručí stráca pojem o čase a vôbec ju nezaujímajú nič naokolo.

Dorazí o pätnásť minút neskôr, ako sme sa dohodli. Našťastie som si nechala časovú rezervu, takže to stíhame.

Vojdeme do haly. Očami hľadám niekoho, kto by vyzeral ako tréner, no všade sú len samé ženy a niekoľko malých chalanov, ktorí určite nemajú viac ako desať rokov.

Postávame pri dverách a musíme vyzeráť totálne stratené.

Po chvíli sa na opačnom konci telocvične objaví nejaký chalan. Okamžite k nemu vyrazím. Už od prvej chvíle mi je povedomý, no narýchlo ho neviem zaradiť. Hodím spýtavý pohľad na Lenu, no ona si ma nevšima. Esemeskuje si s Kamilom a ja mám chuť vytrhnúť jej mobil z ruky a nikdy viac jej ho nevrátiť. Tak veľmi by som si priała, aby Kamila aspoň na chvíľu vypustila z hlavy a venovala sa naplno tomu, kvôli čomu sme tu. Môžem snívať.

„Čau, chceli by sme sa prihlásiť na kurz sebaobranu,“ poviem a hodím na chalana v sivých teplákoch a bielom tričku široký úsmev. „Nevieš, na koho by sme sa mali obrátiť?“

Nepobozkaná

„Viem,“ zamrmle a obe si nás premeria od hlavy po päty. Zrazu sa mu na tvári zjaví zvláštny výraz a preniesie váhu z jednej nohy na druhú. Nervózne si prehrabne krátke hnedé vlasy. „Idete neskoro, zápis bol pred mesiacom. V septembri.“ Otočí sa a vykročí opačným smerom.

Chvíľu pozerám na jeho chrbát, no potom vyštartujem a dobehnem ho.

„Rozhýbali sme sa až teraz. Tak za kým máme ísť?“ vysypem jedným dychom.

„Trénujem ja. Máte šťastie, že nie je plný stav ako obvykle, kapacita kurzu ešte povoľuje, aby ste nastúpili až teraz. Ale dopredu vás upozorňujem, že sa budete musieť doučiť všetko, čo už ostatní vedia. Alebo počkať rok,“ precedí cez zuby.

„Nastupujeme hneď,“ okamžite vyhrknem.

„Okej, tak si choďte zhodiť bundy a prezujte sa do čistých tenisiek.“

„Ja tu, ehm, nemáme nič na prezutie,“ vystrúham grimasu a pozriem na Lenu v nádeji, že ma podrží a utrúsi niečo duchaplné, ale ona sa ešte stále venuje telefónu.

„Tak dnes budete v ponožkách. Prihlášky vypíšeme až po skončení hodiny. Pre prípad, že by ste si to rozmysleli.“

„Dobre,“ víťazne sa usmejem a očami na ňom zostanem visieť o niečo dlhšie, ako sa patrí.

Ten chalan je fešák, pomyslím si. Fakt fešák.

Laktom drgnem do Leny, veľavravne na ňu pozriem a poviem jej, že sa máme ísť vyzliecť a vyzuť.